

Temné umění

NEKROMANCIE

... jak se liší od spiritismu?

Právě odbila půlnoc. Na starém opuštěném hřbitově déšť bíčuje zemi, náhle se zvedá prudký poryv větru a větev jednoho ze ztrouchnivělých stromů se s praskotem řítí k zemi. Skupina několika lidí zahalených do černých rouch stojí mlčky okolo jednoho z hrobů. Jejich rty se pohybují a při pohledu do prázdných skelných očí by se nám mohlo zdát, že vůbec nejsou přítomni v těle. Snad ani nevidí, že se přímo před nimi z mlhy zhmotňuje cosi temného a zlověstného do lidské podoby...

A takto by si s trochou fantazie mohla většina laiků představit, že může probíhat rituál nekromancie, forma vysoce náročné zvědné magické evokace, která údajně – pokud dojde ke splnění určitých podmínek – dokáže navrátit část z mrtvého zpět do našeho světa... Snad nejznámějšího nekromanta, doktora Fausta, zná asi každý. Z novodobějších osobností můžeme jmenovat například významného francouzského magika Eliphase Léviho, Františka Kabeláka, J. Dee, E. Kelly, Jiřího A. Smíchovského, Gustava Meyrinka nebo Pierre de Lasenicu. Pro zajímavost si ještě na úvod připomeňme, že téma nekromancie silně přitahovalo i smrti posedlého Adolfa Hitlera, který nesmírně toužil získat podporu »nemrtvých«. Přemýšleli jste někdy nad tím, čeho přesně chtějí nekromanté dosáhnout a jakou musí za tuto »službičku« zaplatit cenu?

JAKO HLEDAT V KUPCE SENA

Na internetu lze pod pojmem nekromancie najít nesčetné množství odkazů se »zaručenými návody« na vyvolávání duchů ze

mřelých, které nejednoho čtenáře nejen vyděsí, ale také dostatečně zmatou. Dříve nebo později si pozorný čtenář zřejmě položí otázku: *Jaký je vůbec rozdíl mezi nekromancí a spirítismem? Opravdu mohou grimoáry, magické knihy obsahující návody nekromantických rituálů, fungovat? A pokud jsou skutečně tak nebezpečné, jak se píše nejen na internetu, v čem nám mohou uškodit?*

Pokusila jsem se na všechny tyto otázky získat odpovědi na vlastní pěst. Začala jsem hledat v okultních knihách i v hermetické literatuře, a nakonec byla překvapena, že konkrétních a hlavně praktických informací v nich bývá k tomuto tématu jako šafránu. Jako by byly odlesky pravdy i fikce v jediný okamžik roztrženy na tisíce úlomků a vkládány po střípkách do různých knižních děl tak, aby je od sebe dokázal rozlišit a spojit v celistvý obraz jen zasvěcenec. Abych vám i přes svou nezkušenost v této konkrétní oblasti mohla zprostředkovat kvalitní informace, požádala jsem opět o radu svého odborného konzultanta, magika a hermetika Michala Stránského, který nás bude celým textem doprovázet svými poznatky ze studia

i praxe. Snad se nám společně podaří téma nekromancie představit z jiného úhlu pohledu, než bývá v laických textech obvyklé...

JEDINÁ JISTOTA, KTEROU MÁME, JE VÝDECH POSLEDNÍ...

Touha obelstít smrt a snaha oživit to, co je mrtvé, je zřejmě stará jak lidstvo samo. Vždyť jak víme z historie, zabývaly se jí snad všechny prastaré kultury světa. **Zmínku o nekromancii mimochodem nalezneme v Egyptě v rituálu otevírání úst mumie i ve Starém zákoně ve spojitosti s Endorskou čarodějnici.** Dobře ji znali také dávní Řekové, již tuto duchovní praxi vykonávali v magickém kruhu a k »nakrmení duchů« používali krvavé zvířecí obětiny. Nekromancie bezpochyby nebyla neznámá ani starým Římanům a od starověku je jednou z věsteckých a divinačních technik spojenou s kultem mrtvých a zemí jako takovou. Známy římský básník Lucanus (39 n. l. - 65 n. l.) kupříkladu ve svém díle barvitě popsal nekromantický rituál, k němuž **Thessalská čarodějnice potřebovala menstruační krev, sliny vzteklého psa, hadí kůži a další nezbytné suroviny. V okultní literatuře můžeme najít hororové popisy praktik dávných nekromantů, kteří ke své magické činnosti používali celé mrtvolky, kostry, údy i jiné části těl zemřelých, zejména těch, jež byli zavražděni.** Tito nekromanté totiž věřili, že se jejich prostřednictvím dokážou spojit s mocnými silami jiných světů, uzavřít s nimi nejrůznější dohody a získat od nich všelijaké výhody v tomto životě. Prostí a nezasvěcení lidé se odjakživa těchto rituálů báli a samotná aura a pach smrti je děsil k nepřítčnosti. Ani dnes tomu není jinak.

O CO JDE?

Z pohledu dnešních moderních textů popisující nekromancii se obvykle dozvíme, že jde o extrémně nebezpečné odvětví té nejčernější černé magie, kterému je vhodné se vyhnout obloukem. Nutno říci, že toto umění má mnoho úrovní a podob. Jeho smyslem je komunikace, případně ovládnutí duše zesnulého. Je ale třeba mít na paměti, že nelze ovládnout to, na co »nedosáhneme«.

Když zemřeme, téměř všechny části naší duše pozvolna opustí fyzické tělo a přesunou se do jiných sfér bytí. **V hmotné realitě zůstane jen to, co je spojeno se zemí – tedy malá část naší vitální síly ukrytá v morku kostí.** Nekromanté proto velmi často pracují s lidskými pozůstatky, aby jejich prostřednictvím vyvolali astrální obraz konkrétního člověka. Ve skutečnosti však »z kostí« nevyvolávají duši ze záhrobí, jak bychom se mohli mylně domnívat, ale astrální otisk zemřelého. Aby se duch mohl projevit, musí při nekromantickém rituálu dostat obětiny, tedy jistou podobu životní síly, která mu dodá energii se

Pokračování na str. 72-73 »

manifestovat do podoby těla – ducha. Matrice, která má sloužit k tomu, abychom tento astrální otisk vyvolali, může mít mnoho podob. Fyzické kosti, nebo osobní předměty, znalost jména nebo podoby člověka, kterého chce nekromant vyvolat. **Záleží na tom, do jaké úrovně nekromancie je člověk ochoten vstoupit a co je ochoten za tuto magickou zkušenost zaplatit.**

NEDOSTATEK INFORMACÍ CLOUMÁ I ESOTERICKÝM SVĚTEM

Nutno říci, že většina hledajících nevnímá žádný rozdíl mezi nekromancí a spiritismem, přestože jsou mezi nimi, pokud budeme vycházet z hermetické tradice, propastné rozdíly. **Michal Stránský mi vysvětluje, že spiritismus, který je mezi lidmi velmi rozšířen i v současnosti, je pokleslou formou nekromancie. A je prý mnohem nebezpečnější, než spiritisté obvykle předpokládají.** Pokud toužíme nahlédnout hlouběji pod povrch těchto nevsedných informací, je třeba si nejprve ujasnit některé základní pojmy...

Abychom dokázali pochopit jeden z hlavních rozdílů mezi nekromancí a spiritismem, můžeme vycházet z tradičního hermetického dělení lidské duše. Kábala rozeznává několik základních složek duše každého člověka. Krát-

3. Ruach – vlastní duše člověka, egyptské Ka. *Dar lidského bytí a citu, sídlí v našem duchovním srdci. Nazývá se také »vahami«, protože neustále zvažuje a soudí. Je to mravní složka v člověku, která je spojena nejen se svobodnou vůlí a s naším svědomím, ale také dýcháním a dechem. Hermetická tradice hovoří o tom, že jen kultivací a prací s touto složkou duše lze praktikovat rituální techniky nekromancie, jež má mnoho podob.*

4. Nešama – Božská jiskra, je branou Ducha Svätého. *Je nejvyšší složkou duše, která v nás ale není trvale přítomna. Sestupuje do nás v okamžiku »vědomého osvětlení«. Staří Egypťané tuto duševní složku nazývali Ach.*

KDYŽ SE DUŠE LOUČÍ S TĚLEM

Jak už bylo řečeno, každá lidská duše má několik vrstev. V okamžiku smrti z těla odchází vědomí a spolu s ním i nejvyšší složka duše, božská jiskra Nešama, do vyšších sfér. Nešama se může společně s vědomím do fyzického těla ještě vrátit, jak víme ze zkušeností lidí, kteří přežili svou smrt. **Pokud k tomu nedojde, s posledním posmrtným výdechem z těla odchází Ruach, druhá složka duše a tělo začíná chladnout. V krevním řečišti ale nadále zůstává ještě stále teplá krev,**

„Celý lidský život je jen cesta ke smrti.“

Lucius Annaeus Seneca

ce si povězme, co říká hermetická tradice o každé z nich. Úzce totiž souvisí s nekromantickou i spiritistickou praxí...

ČTYŘI ZÁKLADNÍ SLOŽKY LIDSKÉ DUŠE

1. Hevel garmin, dech kostí nebo-li »svítání nad hroby«. *Je to síla, která má své sídlo uvnitř kostí v morku. Prostřednictvím umění nekromancie se pokouší přes dech kostí vyvolat astrální útvar, jež má podobu zesnulého. Jsou to přízraky, které se občas objevují na hřbitovech. Přestože nemá vlastní vědomí, určité instinktivní a pudové vnímavosti tato složka duše schopná je. Je to jeden z důvodů, proč Židé nepohřbívali vedle sebe osoby, které spolu za života vedly spory.*

2. Nefesh – životní síla, která koluje v krvi. *Je přímou esencí osobnostních složek (pudu) naší duše (dobrých i špatných vlastností), jež tvoří strukturu našeho fyzického těla. Za určitých podmínek se může zhmotnit i v obraz. Je to tzv. dvojník, golem, egyptské Ba. Jedná se o nejnižší část pudové složky lidské duše, náš energetický otisk. Spiritisté se obvykle dokážou spojit pouze s otiskem této složky, jenž se často projevuje jako »hladový duch«, který médiu saje životní sílu, a s ní i jeho poznání a inteligenci. Tedy – čím více ho spiritista volá, tím je duch silnější a chytřejší, a médium unavenější a otupělejší. Tuto část duše má člověk společnou se zvířaty. Sídlí nejčastěji v játrech.*

v níž sídlí nejnižší složka lidské duše, Nefesh. Postupným chladnutím těla i krve dochází k postupnému uvolňování životní síly z fyzické schránky. Je to velmi důležitý proces, který naši předci dobře znali, a proto obvykle nechávali své mrtvé nejméně čtyři dny až čtrnáct dní »odpočívat na marách«, aniž by se s nimi manipulovalo. Stručně řečeno, životní síla, nejnižší část duše, zůstává ve fyzickém těle do chvíle, dokud tělo a krev zcela nevychladne do poslední cévky.

ZATÍMCO TĚLO CHLADNE...

To, co vnímá vědomá a citová část duše (Ruach) po smrti těla, precizně popisuje **Tibetská kniha mrtvých**. Hovoří o jakémsi posmrtném přechodu – mezistavu, bardu. Bardo není nic jiného, než prožitek duše. Ten nastává v době, kdy se tato duše postupně odpoutává od fyzického těla. V prvních sedmi dnech tělo chladne a v tomto období se zesnulé duši zjevuje sedm ctnostných stavů, tj. sedm bodhisatvů. Úkolem duše je, aby tyto kvality rozpoznala a zůstala v jejich vibraci, aby si zajistila »dobré« znovuzrození. Pokud ale zesnulý žádné ctnosti za svého života neokusil, projde těmito sférami bez povšimnutí. Na počátku osmého až čtrnáctého dne započínají ve fyzickém těle rozkladné a hnilobné procesy a v této fázi se zesnulému na jeho cestě mezi sférami začínou zjevovat »hněviví bodhistatvové«, kteří představují sedm lid-

ských neěstí. Zesnulý má opět možnost je rozpoznat a zůstat ve vibraci tohoto typu.

Když ve zkoušce opět selže, stane se z něj »hladový« duch. Děje se to jedincům, kteří se ani po své smrti z různých důvodů nedokázali oprostít od pudů a hmotného světa. Jejich nejnižší složka duše zůstává připoutána k této realitě, hladová po energii, již potřebuje získat od živých. Jde o fenomény strašidel a bloudivých duchů, s nimiž spiritisté a různá nezkušená média navazují komunikaci a dovolují jim vstupovat do jejich vlastních těl.

NEBEZPEČÍ SPIRITISMU A RIZIKO MÉDIJNÍ PRAXE

Problém je, že pokud člověk provozuje spiritismus a cíleně navazuje bližší kontakt s nejnižší složkou duší zemřelých, **začnou jeho záměru dříve nebo později využívat i bytosti nelidského původu. Do celého procesu se tak ochotně zapojují astrální larvy, dévové, démoni, živlové bytosti, duchové míst a mnohé jiné entity s jediným cílem: spiritistu přelstít a využít ke svým vlastním cílům.** On totiž dokáže otevřít bránu mezi světy, ale obvykle nedokáže rozlišit, s kým

nebo »s čím« má skutečně tu čest. Všechno, co mu duch nebo jiná bytost prostřednictvím klepání nebo přes tabulku quija sdělí, bude pravděpodobně fikce. **Pro duchy je takový způsob komunikace nejen velkou zábavou, ale hlavně výživným zdrojem energie, životní síly, kterou nutně potřebují.** Čím větší z nich mají lidé strach, nebo čím častěji se k seancím vrací, tím lépe. „Neříkám, že se prostřednictvím spiritismu nedá navázat komunikace s konkrétním zemřelým, ale z mého pohledu to ve většině případů bývá omyl, který spiritisté nedokážou a nechtějí pochopit. Jak nahoře, tak dole, říká se. Porozhlédni se okolo sebe. Kolik je v naší společnosti podvodníků? Naděje, že narazíme na čestného a spořádaného ducha, který bude říkat pravdu a nebude myslet v první řadě na sebe, je velmi nízká. Stále zůstává vysoká pravděpodobnost, že získané informace budou nepravdivé a zavádějící, i když se nám duch »spolehlivě« představí jako Karel Hynek Mácha. I když existují spolehlivé postupy, jak těmto omylům zabránit, málokdo je v praxi používá. John Dee na toto odstínění lži měl svoji známou magickou pečeť Emeth (Prava). Na druhou stranu je třeba říci, že spiritisté i média většinou mají dobrý úmysl, a tak je nelze z toho, že byli podvedeni, nijak obviňovat,“ dodává Michal.

TĚLO JE TŘEBA CHRÁNIT!

Nekromantická praxe se narodila od spiritismu provádí v magickém ochranném kruhu. **Nekromant nevolá duši zesnulého do sebe jako spiritista nebo praktik voodoo, ale do uctivé vzdálenosti a nedovoluje, aby do něj neznámá astrální bytost vstoupila.** „Je to základní rozdíl mezi evokací a invokací. Pokud nějakou bytost chci pouze pozdravit a poznat, avšak ještě nevím, jestli si ji budu chtít pozvat »domů«, sejdu se s ní takřikajíc na neutrální půdě. Jen v takovém případě mohu určovat, jak dlouho bude schůzka trvat. Rituál lze kdykoliv rádně ukončit. To je evokace. Při invokaci bytosti dovoluji, aby mnou prostoupila a já ji a tím jí umožňuji, aby se stala mou součástí,“ říká Michal a vysvětluje, že pokud by byla bytost silnější, může adepta ovládnout a ten se začne měnit. **Nejen psychicky, ale i fyzicky. Je to typický znak posednosti, obsednutí duchem či mocnou myšlenkou.** Jeho rysy budou získávat jinou podobu a jeho oči budou mít jiné vyzářování. Ze stejného důvodu Michal varuje před astrálním cestováním. „I tady je velké riziko, že člověk časem zesílí. V okamžiku, kdy se vědomá část cestovatelovy duše vymístí z těla a vydá se poznávat jiné světy, zůstane jeho fyzická schránka zcela nechráněna. A to není dobré, protože nescetně bytostí astrálního i duchovního světa touží po jediném – získat jakékoliv fyzické tělo, jehož prostřednictvím se budou moci projevat (schizofrenie). Je to pak velmi těžké, když v jednom těle bydlí najednou celé kopa hladových duší a všechny si nárokují domovní právo. Astrální cestovatelé tuto hrozbu, že mohou mít nevídané podnájemníky, výrazně podceňují

a často ani neví, že by se měli účinně chránit.“ Fyzické tělo si člověk může před cestou do astrálu rituálně ochránit magickým kruhem. V zasvěcovacích centrech ve Starém Egyptě chránili těla astrálních cestovatelů jejich duchovní mistr nebo »hlídací pes«, což byl většinou silný egregor daného řádu. **Astrální cestování může být pro nás velice užitečné, ale je třeba znát a dodržovat veškerá hygienická astrální pravidla.** V opačném případě pravděpodobně dostaneme bolestivé přes prsty.

ZPĚT K NEKROMANCII

Zatímco spiritisté dokážou komunikovat pouze s nejnižší součástí duše, při nekromantickém rituálu je možné za určitých vyšších psychurgických podmínek přivolat části duše Ruach, neboť ta se dokáže pohybovat mimo prostor a čas a stýkat se s nejvyšší složkou duše, Nešamou. Tu nemůžeme nikdy donutit, aby se s námi spojila, ale můžeme ji nalákat. **V magii a kabale se používá termín ženich a nevěsta. V tomto případě se magik stává nevěstou a božský duch ženichem.** Magik ale nikdy nemá jistotu, zda k mystické svatbě skutečně dojde.

V NEBI I NA ZEMI

Mnozí autoři okultních děl považují nekromancii za černou magii, hermetik Michal Stránský ale tuto praxi tak černobíle nevidí: „Je to tím, že většina lidí nekromancii nerozumí. Jsou v zajetí různých falešných představ a není ani divu. Panuje všeobecné přesvědčení, že je tato praxe spojena se satanismem a lidé věří, že všichni mágové o půlnoci vykopávají kosti zemřelých a pak s nimi obcují nad jejich hrobem. Každý zkušený hermetik však ví, že nekromancie má mnoho podob a každý nekromant má jiné cíle a také schopnosti a znalosti, aby těchto cílů dosáhl. Málokdo si to uvědomuje, ale jedna z forem nekromancie je i prostá komunikace pozůstalých se zemřelými ve svém srdci. Pokud při hovoru cítíme k danému člověku bezpodmínečnou lásku, bylo s největší pravděpodobností spojení na krátko skutečně navázáno. Jsou to rozhovory, o kterých nikde nemluvíme, protože když se dvě duše spojí, je obsah hovoru, pokud byl skutečný, slovy nesdělitelný a nepřenositelný. Nedá se ale vynutit. Na duši Ruach je však možné se naladit, a to je umění. Vřele k tomuto tématu doporučuji knihu Profesora Vladimíra Sadka, Doteky duše, Malvern 2009.“

Pravdou zůstává, že nejsilnější nástroj, který dokáže přivolat život ze stínů smrti je LÁSKA. **Eliphas Lévi věřil, že láska nám dokáže umožnit komunikaci s konkrétní duší člověka, ať je kdekoliv a v jakékoliv sféře.** Na krátkou chvíli se mohou propojit, aby se vzájemně obohatily. Duše Ruach je symbolizovaná jako pták. Je prostředníkem mezi

Pokračování na str. 74 »

dvěma světy, mezi zemí a nebem, mezi časem a prostorem. Dokáže odnést naše slova lásky, prosby, díky a přání do vyšší sféry až ke konkrétnímu člověku a stejně tak i jeho odpovědi.

FILOSOFICKÁ SYMPÓZIA S »MRTVÝMI«

Nekromancie má mnoho tváří, ovšem to, co Michal osobně považuje za pravou nekromancii, je nekromancie okulturních společností a filosofů. Provozoval ji například František Kabelák, který o ní hovořil jako o »filosofickém sympóziu«. Když například studoval život a odkaz *Apollónia z Tyany* a chtěl se dozvědět, co tento učenec věděl o číslech a posvátné geometrii, použil nekromancii. **Dokázal prostřednictvím praktické magie evokovat část Apollóniovu vyšší duše a zjistit od ní potřebné informace.** Takto si František Kabelák na svá »filosofická sympozia« zval dávné učence a učil se přímo od nich. Mezi zasvěcení jde o častou praxi. Zesnulý nám nedává žádné hmotné statky, ale za určitých podmínek nám může dát hodnotné informace a předat své znalosti. Informace jsou (až po lásce) to nejcennější, co člověk může člověku dát.

VŠE MÁ SVŮJ SPRÁVNÝ ČAS

František Kabelák tuto svou praxi podrobněji popsal v knize *Egejská mystéria idje krásy* (str. 117 – 120, *Vodnář 2016*). Zajímavé je, že tehdy postupoval podle zkušenosti Eliphase Léviho. V době, kdy Kabelák rituál provedl, ale ještě nebyl na informace, které na filosofickém sympóziu od fantoma získal, zralý. Během následující noci všechno zapomněl a nedokázal si už vzpomenout. Jako by jeho výbornou paměť zahalil závoj, který nešel prolomit. **S odstupem asi deseti let se mu však informace, jež mu tehdy Apollónus sdělil, náhle – a zcela jasně – vymořily z paměti.** Vysvětloval si to tak, že musel nejprve duchovně dozrát. Chci tím říci, že pokud se nám podaří spojit se s dušičkou člověka prostřednictvím nekromantického rituálu, můžeme se od ní dozvědět vše, co se naučila, poznala a prožila během svého života. A to není málo! Představ si Duši světa jako jednu obrovskou zeď, kterou tvoří nesčetné cihel. Jednotlivé cihly představují Ruach, vyšší složku duše každého člověka, který kdy žil na této planetě. Prostřednictvím nekromancie je možné »vytáhnout« konkrétní cihlu ze zdi, lze si ji prohlédnout, navázat s ní kontakt a zase ji do »zdi« s poděkováním vrátit!

➤ Nebude duše filosofa nebo jakéhokoliv jiného člověka naštvaná, že byla vyrušena z »věčného« spánku?

Michal: Pokud se dodržují správné postupy, které mají určitá pravidla, tak určitě ne.

➤ Kdo tyto pravidla určuje?

Michal: Tradice, která je výsledkem zkušeností lidí, jež tyto postupy vyzkoušeli a ověřili. Nutno

říci, že nelze věřit všemu, co najdeme v nekromantických grimoárech nebo okulturních knihách. Většina z toho je fantazie. Aby člověk dokázal rozlišovat mezi pravdou a fikcí, musí mít znalosti různých kultur světa a mít v nich ucelený řád. Pravá tradice, o níž hovořím, je skrytá jako perla v haraburdii tohoto světa. Kdo nezná správné souřadnice, nikdy ji nenajde, pokud mu to boží milost neumožní a sama jej navede na správnou cestu. Každý z nás se po své smrti stane součástí duše světa, naše cihlička přesně zapadne na správné místo. Část toho, co jsme prožili a zpracovali, se vrátí »domů«, do kolektivního vědomí. Každý, kdo existuje, má v duši světa svůj smysl. Proto je dobré učit se z kvalitních knih, protože když je čteme, začneme přemýšlet jako jejich autor, napojujeme se

na jeho myšlenky a učíme se od něho porozumět světu okolo nás. A navíc, když člověk zná dobře dílo jakéhokoliv jiného, dokáže se prostřednictvím svého srdce přirozeně a bezpečně naladit na jeho duši Ruach.

➤ Řekl jsi, že nekromancie by se dala přirovnat k herectví. Jak jsi to myslel?

Michal: Nejlepší herci ví o postavě, které mají vdechnout život, všechno. Její charakter, dobré i špatné stránky, způsob uvažování. Dokonce jsou schopni naplno prožít i její emoce. Pokud je mág schopen učenci, nebo jinému člověku, kterého chce nekromantickým rituálem přivolat na konzilium, dokonale porozumět, může se mu to podařit. Ale stojí to hodně času, energie i životní síly. Musí si dobře rozmyslet, jestli mu to za to stojí, a jestli na to opravdu má. Pokud své schopnosti přecení, bude pravděpodobně za svou nevědomost dříve nebo později potrestán. Lidé, kteří se věnují tomuto typu nekromancie, se s člověkem, kterého chtějí vyvolat, důkladně seznamují zejména prostřednictvím jeho děl, a zjišťují si o něm všechno, co se dá. Pokud jsou informace nebo naše vlastní představy o daném jedinci špatné, pak se rituál povést nemusí s výsledkem, jaký bychom chtěli. Je třeba myslet na to, že ani v životopisech nemusí být uvedena pravda, dokonce ani v tom, co autor sám o sobě napíše. Řídně se především svým vlastním srdcem a pokusme se porozumět autorovi skrze vibrace jeho odkazu.

➤ Proč bývají grimoáry propojeny s tak děsivými obrázky?

Michal: Protože nekromantická praxe často závisí na emocích a vnitřních prožitcích adepta. V grimoárech je mnoho strašidelných kreseb, na které není vůbec příjemné se dívat. Mají svou důležitou úlohu. Čtenáře fascinují a mohou v něm probudit cit v takové úrovni, že se ocitne »bez sebe«. V okamžiku, kdy je člověk »bez ducha«, může do něj vstoupit i něco jiného. Mohli bychom tedy říci, že duchovní praxe, při které adept používá napodobeniny lebek a kostí, může mít tento smysl. Napomáhají mu se při rituálu natolik vyděsit, že svou duši Ruach krátkodobě vypustí mimo čas a prostor, aby se mohla spojit s jinou a komunikovat v jiné sféře bytí. Adept nízkých praxí musí doslova zešílet, aby mohl přelomít zámek na poutu časoprostoru. Skrze děsivé předměty se »ladí« na symboly smrti a přechod mezi světy. Přihlízející, kteří nemají informace a sledují takové počínání zdálky, si mohou ťukat na čelo nebo hovořit o satanismu. Ale co se odehrává v adeptovi a co z této praxe získal, se již oni nedozví. Je si toho vědom jen on sám.

KDO JE KDO?

Kdybychom to tedy měli jednoduše shrnout, klíčem k úspěšné nekromancii může být buď posednutí láskou – Éros, nebo šílenství – Dybbuk. Jedině tyto dva klíče dokážou přelomit pouta smrti extází citu. Bez lásky nebo šílenství to nejde. **Mnozí nekromanté, kteří si zvolili druhou cestu, začali po čase trpět schizofrenií. Z hermetického pohledu je schizofrenie duševní nemoc, rozštěp osobnosti způsobený tím, že je v jednom lidském těle více duší. Takto funguje i voodoo.** „Magik dobrovolně uvolňuje sám sebe a stává se nádobou, do které přijímá Loa, astrální bytost, jež mu za určitých, předem smluvených podmínek, slouží. Je to obvykle velmi drahá záležitost. Neplatí se však penězi. Všechno něco stojí, a proto bych nekromancii, která vede cestou šílenství, určitě nikomu nedoporučoval. Pokud ve svém srdci komunikujeme se svými blízkými nebo svými milovanými autory či filozofy skrze svou lásku, nemůžeme udělat chybu. Je to pro nás cenná zkušenost. Rituální nekromancie a pokus o krátkodobé šílenství sice může přinést své ovoce, ale cena bývá u méně zkušených mágů velmi, až nepřiměřeně, vysoká. Mohou se zbláznit a tato praxe je může stát rozum a veškerou kvalitu života, který dosud vedli. Praktická nekromancie krajně hraničí se šílenstvím. Jen magik, který dokonale zná sám sebe, se dokáže po nekromantickém rituálu »opravit tak«, aby se jeho dočasné šílenství nestalo trvalým. Ale jen málokdo to opravdu dokáže,“ dodává Michal Stránský.

Pokud se tedy člověk chce vydat na cestu mystickou, magickou či nekromantickou, měl by si velmi dobře rozmyslet, zda mu za to stojí. Rizika jsou obrovská a individuální. Nikdo mu nikdy nezaručí, že to dopadne dobře. Cena za nevědomost a iluzi o řádu světa může být až příliš vysoká.